

Arrest

nr. 72 097 van 19 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 juni 2011 waarbij de aanvraag tot machtiging van verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. DESGAIN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart op 30 augustus 2010 België te zijn binnengekomen.

Op 31 augustus 2010 dient zij een asielaanvraag in. Deze asielaanvraag is volgens de partijen nog hangende.

Op 6 april 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 5 mei 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid deze aanvraag onontvankelijk.

Op 9 juni 2011 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 24 juni 2011, met kennisgeving 13 september 2011, verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid deze aanvraag onontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing die gemotiveerd als volgt:

“Artikel 9ter — § 3 3° — van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid. Uit artikel 9ter §1, 4e lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van medisch getuigschrift. Het standaard medisch getuigschrift dd 26/05/2011 toont geen enkele uitspraak omtrent de ziekte / de graad van ernst van de ziekte / de noodzakelijk geachte behandeling. Aldus is de aanvraag onontvankelijk.

Gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf (dd.09/06/2011) door betrokkene ingediend overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en gezien de asielaanvraag van betrokkene op genoemde datum nog in behandeling is, wordt voor onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielprocedure gekozen / bepaald werd, te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51 / 4§3 van de wet van 15 december 1980). (...)”

2. Over de rechtspleging

De omvang van een annulatieberoep moet in de eerste plaats worden bepaald aan de hand van de inhoud en de bewoordingen van het inleidend verzoekschrift (RvS 27 januari 2004, nr. 127.436).

In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat ze beroep aantekent tegen de beslissing van 8 juli 2011 (*“prise par la partie adverse le 08/07/2011”*) waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ingediend op 9 juni 2011, onontvankelijk wordt verklaard.

Bij haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij evenwel een beslissing van 24 juni 2011 toe die haar aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 9 juni 2011, onontvankelijk verklaart. Deze beslissing gaat gepaard met een kopie van een brief van 8 juli 2011 naar de burgemeester waarin gevraagd wordt de beslissing ter kennis te geven.

Bijgevolg is de bestreden beslissing de beslissing van 24 juni 2011 die de aanvraag om machtiging tot verblijf van 9 juni 2011 onontvankelijk verklaart, zoals hierboven geciteerd, wat ter terechtzitting door de verzoekende partij wordt erkend.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot 5 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het beginsel van behoorlijk bestuur alsook een manifeste beoordelingsfout.

Het middel luidt als volgt:

“EN CE QUE,

La décision querellée se fonde uniquement sur le certificat médical OE adressé par le requérant, au terme de la demande querellée, par courrier recommandé datée du 29/06/2011 ;

ALORS QUE,

L'article 9ter §1er alinéa 4 prévoit: « L'étranger transmet avec la demande tous les renseignements utiles concernant sa maladie et les possibilités et l'accessibilité de traitement adéquat dans son pays d'origine ou dans le pays où il séjourne » ;

Que le requérant a communiqué un second certificat médical et un rapport circonstancié par courrier recommandé du 29/06/2011 ;

Que la décision entreprise est datée du 08/07/2011 ;

Que la partie adverse devait tenir compte des pièces nouvelles valablement communiquées par le requérant, dans l'intervalle ;

Que partant, la partie adverse n'a pas pris en compte l'ensemble desdits éléments et, en tout état de cause, selon les principes de bonne administration, la partie adverse se devait de statuer en pleine connaissance de cause et ensuite, procéder aux investigations nécessaires de manière à être pleinement informée ;

Qu'en définitive, la décision querellée viole l'obligation de motivation adéquate imposée par l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 et doit être annulée ;"

3.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Verzoeker slaat de bal evenwel mis, waar hij stelt dat de bestreden beslissing slechts op 08.07.2011 werd genomen. Op voorvermelde datum werd de bestreden beslissing ter kennis gebracht aan de burgemeester van Charleroi, doch verwerende partij laat gelden dat de beslissing tot onontvankelijkheid reeds genomen werd op datum van 24.06.2011.

Bijgevolg kon de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij zijn beslissing geen rekening houden met het medisch getuigschrift dat door verzoeker werd overgemaakt op 29.06.2011.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. (Zie ook: RvV, nr. 509, 29 juni 2007)

In verzoekers middel is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Verzoekers eerste middel kan niet worden aangenomen."

3.1.3. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen."* Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

De verzoekende partij laat na aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur of welk van de algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze weer te geven waarop de bestreden beslissing de beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van de artikelen 1, 4 en 5 van de wet van 29 juli 1991 nu de verzoekende partij nalaat uit een te zetten op welke wijze zij deze bepalingen geschonden acht.

De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing vermeldt de juridische grondslag, zijnde de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en de feitelijke grondslag, met name dat het standaard medisch getuigschrift van 26 mei 2011 geen uitspraak doet over de ziekte/de graad van de ernst van de ziekte/de noodzakelijk geachte behandeling, zodat de aanvraag onontvankelijk is. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht kan niet worden vastgesteld.

Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert voert zij de schending van de materiële motiveringsplicht aan, wat in casu ook een onderzoek naar de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet vergt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij heeft op 9 juni 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen.”

Uit de lezing van bovenstaand artikel blijkt dat de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris een aanvraag onontvankelijk kan verklaren in onderstaande hypothesen:

- indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;
- indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;
- indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;
- in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Indien de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aangetekend wordt opgestuurd naar de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde, in de aanvraag de effectieve verblijfplaats in België vermeld wordt, de aanvrager zijn identiteit aangetoond heeft, het standaard medisch attest voorgelegd heeft bij zijn aanvraag en dit standaard medisch attest beantwoordt aan de voorwaarden opgenomen in artikel 9ter, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet en indien de aanvraag niet valt onder één van de twee andere hypothesen van onontvankelijkheid, dient de aanvraag onontvankelijk te worden verklaard en dient ten gronde over de aanvraag te worden beslist.

Voorts wordt omtrent het gebruik van het standaard medisch getuigschrift in de parlementaire voorbereidingen gesteld: *“Door daarnaast meer precieze eisen te stellen van de informatieve pertinentie van het medisch getuigschrift dat moet worden voorgelegd, wordt de procedure duidelijker gekaderd. Zo zal er een standaard medisch getuigschrift worden voorzien via een koninklijk besluit, vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Het medisch getuigschrift dient in elk geval zowel de ziekte, haar graad van ernst als de noodzakelijk geachte behandeling te vermelden, gezien de beoordeling van deze drie gegevens noodzakelijk is wil men de finaliteit van de procedure eerbiedigen. Daarnaast zal o.m. ook expliciet worden vereist dat de betrokkene alle nuttige inlichtingen overmaakt. De aanvraag zal onontvankelijk worden verklaard wanneer de vreemdeling de indieningsprocedure niet volgt (aanvraag via aangetekende brief), wanneer hij niet voldoet aan de verplichting tot identificatie, of wanneer het medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de gestelde voorwaarden.”* (wetsontwerp houdende diverse bepalingen (I), *Parl.St.* Kamer 2010-2011, nr. 0771/001, 147).

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij aan de aanvraag onder meer een medisch getuigschrift van dokter B. D. (van 26 mei 2011) voegde die onder de titel “medische voorgeschiedenis” melding maakt van “*anxio-dépression sévère stress post guerre civile*” hetzij ernstige depressie en

posttraumatische stress suggereert naast “hypothyroïde” en de medicatie vermeldt die de verzoekende partij dient te nemen voor haar behandeling, maar waaruit niet kan afgeleid worden of de ziekte van het medische verleden van de verzoekende partij nog actueel is en in welke mate deze nog een vorm van ernst vertoont. Zoals in de bestreden beslissing wordt verwoord geeft dit attest geen uitsluitel over de graad van de ernst omdat de vraag onder B) van het te gebruiken standaardformulier niet is ingevuld en het antwoord op de vraag naar de ernst van de ziekte onbeantwoord blijft. Uit het verzoekschrift blijkt niet dat de verzoekende partij betwist dat het medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 9ter, §3, 3° van de vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing verwijt geen rekening te houden met de aange-tekende brief van 29 juni 2011 en de bijlagen (medisch getuigschrift en rapport), merkt de verwerende partij terecht op dat deze zijn verstuurd na het nemen van de bestreden beslissing zodat zij hiermee geen rekening heeft kunnen houden.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat er een manifeste beoordelingsfout is gemaakt of dat de motiveringsplicht, hetzij artikel 9ter van de vreemdelingenwet is geschonden.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, de artikelen 1 tot 5 van de wet van 29 juli 1991, de beginselen van behoorlijk bestuur, het rechtzekerheidsbeginsel, de voorzienbaarheid van de normering, het beginsel “patere legem quam ipse fecisti” en een manifeste beoordelingsfout.

Het middel luidt als volgt:

“EN CE QUE,

La décision querellée se fonde sur l'article 9ter § 1er, alinea 4 et § 3, 3° de la loi du 15 décembre 1980 pour constater que la demande querellée doit être déclarée irrecevable ;

ALORS QUE,

L'article 9ter, § 1er, alinéa 4, de la loi du 15 décembre 1980 dispose : « // (l'étranger) transmet un certificat médical type prévu par le Roi, par arrêté délibéré en Conseil des Ministres. Ce certificat médical indique la maladie, son degré de gravité et le traitement estimé nécessaire » ;

Que l'article 9ter, § 3, 3° prévoit quant à lui que « Le délégué du ministre déclare la demande irrecevable:

(...)

3° lorsque le certificat médical type n'est pas produit avec la demande ou lorsque le certificat médical type ne répond pas aux conditions prévues au § 1er, alinéa 4 » ;

Qu'en l'espèce, force est de constater d'emblée que l'acte attaque n'est pas suffisamment motivé en fait dès lors qu'il se limite uniquement à considérer que la maladie, le degré de gravité de la maladie et le traitement de la maladie ne sont pas mentionnés sur le certificat médical produit par le requérant et ce, contrairement aux pièces déposées (voyez supra) ;

Qu'en effet, au terme du certificat médical OE du 26/05/2011, la maladie est spécifiée stricto sensu : « 1. Anxio-dépression sévère stress post guerre civil 2. Hypothyroïdie » ;

Que le traitement est également indiqué : « Alprazolam /Elthyrone 50 pour une durée indéterminée » ;

Que manifestement, la partie adverse fait fi des éléments repris au terme du premier certificat médical OE ;

Que partant, la partie adverse prend une décision erronée quant à sa motivation ;

Attendu qu'au regard du certificat médical in specie, la mention du degré de gravité de la maladie fait défaut;

Que toutefois, parmi les principes généraux de droit administratif, figure celui du droit à ne pas se voir appliquer un traitement arbitraire, ce qui signifie la prévisibilité et la régularité de la norme ;

Que le principe « patere legem quam ipse fecisti » est reconnu comme un principe général de droit administratif (JAUMOTTE J., « Les principes généraux de droit administratif, jurisprudence administrative », in le Conseil d'Etat de Belgique 50 ans après sa création, éd. Bruylant, Bruxelles, 1999, p. 643, §27) ;

Qu'il en est de même pour le principe de sécurité juridique ;

Que le principe de prévisibilité de la norme ou de légitime confiance est également reconnu par le Conseil d'Etat comme étant un principe général de droit administratif, que selon ce principe, l'administré doit pouvoir compter sur une ligne de conduite claire et bien définie de l'autorité (voyez notamment CE., Gole, n°25.945 du 10 décembre 1985 ; Eeckhout, n°32.893 du 28 juin 1989 ; Bosselois, n°59.762 du 22 mai 1966, cités par JAUMOTTE J., op cit, p. 687) ;

Qu'en outre, il est de jurisprudence constante que la partie adverse doit, dans sa décision, fournir à la partie requérante, une connaissance claire et suffisante des considérations de droit et de fait qui Tont déterminée, en sorte qu'elle peut comprendre les raisons qui la justifient et apprécier l'opportunité de les contester utilement;

Qu'enfin, l'article 9ter § 1er alinea 4 de la loi du 15 décembre 1980 ne peut être dissocié de son alinéa 5 qui dispose : « L'appréciation du risque visé à l'alinéa 1er, des possibilités de traitement, leur accessibilité dans son pays d'origine ou dans le pays où il séjourne et de la maladie, son degré de gravité et le traitement estimé nécessaire indiqués dans le certificat médical, est effectuée par un fonctionnaire médecin ou un médecin désigné par le ministre ou son délégué qui rend un avis à ce sujet. Ce médecin peut, s'il l'estime nécessaire, examiner l'étranger et demander l'avis complémentaire d'experts » ;

Que le critère de degré de gravité de la maladie a été inséré par l'article 187 de la loi du 29 décembre 2010 portant des dispositions diverses et demeure d'application depuis le 10/01/2011 ;

Que toutefois, la loi ne dit rien sur ce qu'il y a lieu d'entendre par « degré de gravité » d'une maladie au sens de l'article 9ter de la loi du 15 décembre 1980 ;

Qu'il n'a jamais été précisé une échelle ou tout autre instrument permettant au médecin, qui remplit le certificat médical ad hoc, de mesurer la maladie diagnostiquée quant à sa gravité ;

Qu'aussi, on peut s'interroger sur la pertinence objective d'une notion telle que la gravité d'une maladie ;

Qu'au surplus, notamment en psychiatrie, il semble que la gravité de la maladie ne peut être exprimée en terme de « degré » ;

Qu'en tout état de cause, au terme de la décision rendue, aucune explication n'est donnée quant à savoir ce que la partie adverse attend du critère du degré de gravité de la maladie sachant qu'au surplus, en l'espèce, la requérante souffre d'une pathologie de type psychiatrique ;

Qu'en conséquence, il s'ensuit que la décision querellée viole les principes généraux de droit administratif figurant au moyen ; “.

3.2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“In zijn tweede middel werpt verzoeker een vermeende schending op van:

- Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet

Artikelen 1 tot 5 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen

- De algemene beginselen van administratief recht: rechtszekerheid en voorspelbaarheid

Het algemene beginsel "patere legem quam ipse fecisti"

Manifeste beoordelingsfout

Verzoeker stelt vooreerst dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd, omdat de gemachtigde er zich toe beperkt vast te stellen dat noch de ziekte, noch de graad van ernst, noch de vereiste behandeling vermeld staan op het medisch getuigschrift.

Betreffende deze vermeende schending van de artikelen 1 tot 5 van de wet van 29/07.1991 laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij ook blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke

correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan tot de onontvankelijkheid van zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging werd besloten en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekers uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoekers tweede middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen, voor wat betreft de beslissing houdende de onontvankelijkheid van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf:

'Reden:

Artikel 9ter - § 3, 3° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid. Uit artikel 9ter §1, 4° lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, ntn. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen onder vorm van een medisch getuigschrift. Het standaard medisch getuigschrift dd. 26.05.2011 toont geen enkele uitspraak omtrent de ziekte / graad van ernst van de ziekte / de noodzakelijk geachte behandeling. Aldus is de aanvraag onontvankelijk.'

Artikel 9ter §3, 3° van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 stipuleert dat:

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, §2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Terwijl conform art. 9ter, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet het medisch getuigschrift dient te voldoen aan de volgende voorwaarden:

'Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.'

In casu werd de bestreden beslissing genomen om reden dat het medische getuigschrift géén van de drie vereiste vermeldingen bevat.

Deze vaststelling kan niet ernstig worden betwist door de verzoekende partij. In het voorgelegde medische getuigschrift werd slechts het volgende vermeld:

A/Historique médical

1. Anxio-dépression sévère stress post guerre civil

2. Hypothyroïde

B/DIAGNOSTIC: description détaillée de la nature et du degré ede gravité des affections sur base desquelles la demande d'autorisation de séjour sur pied de l'article 9ter est intro duit e (niets vermeld)

C/ Traitement actuel et date du début du traitement des affections mentionnées a la rubrique B

Alprazolan / Elthyron 50

Een eenvoudige lezing van het getuigschrift toont aan dat wel melding wordt gemaakt van de medische geschiedenis van verzoeker, doch niets wordt vermeld bij de huidige diagnose en de graad van ernst van de ziekte. Evenmin maakt het medisch getuigschrift melding over de noodzakelijk geachte

behandeling. De loutere vermelding van geneesmiddelen kan uiteraard niet voldoen aan de vereisten gesteld door art. 9ter, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, nu dergelijke informatie de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geenszins in staat stelt te oordelen of een behandeling in het land van herkomst al dan niet mogelijk is.

"In de bestreden beslissing wordt overwogen dat het medische getuigschrift geen specifieke diagnose stelt noch is er sprake van een specifieke medische behandeling die gegeven wordt of noodzakelijk is. De bedoeling van een diagnose en medische behandeling is om de verwerende partij in de gelegenheid te stellen om na te gaan of een behandeling in het land van herkomst mogelijk is. Teneinde aan de verwerende partij toe te laten te onderzoeken of een vreemdeling lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit en er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst, bepaalt het K.B. van 17 mei 2007 dat de betrokkene daartoe een medisch getuigschrift en enige andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk met betrekking tot zijn ziekte waarover hij beschikt op het moment van de indiening van zijn aanvraag dient voor te leggen. In de bestreden beslissing wordt op gedetailleerde wijze toegelicht dat, en waarom, de verzoekende partijen niet zouden hebben voldaan aan de hoger vermelde vereisten. Er valt niet in te zien waarom de verwerende partij bijkomend medisch advies hadden moeten inwinnen, nu uit het medisch attest dat de verzoekende partijen zelf hebben bijgebracht blijkt dat geen specifieke diagnose wordt gesteld of een specifieke medische behandeling wordt voorgeschreven. De verzoekende partijen maken met hun betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze de aanvraag onontvankelijk heeft verklaard. Het middel is ongegrond." (R.v.V. nr. 30.773 van 28 augustus 2009)

In tegenstelling tot hetgeen verzoeker schijnt voor te houden dient conform art. 9ter, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet het medisch getuigschrift uitdrukkelijk te vermelden welke de ziekte, de graad van ernst van de aandoening én de noodzakelijk geachte behandeling is.

Indien één van deze elementen niet worden vermeld op het medisch getuigschrift verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk in toepassing van art. 9ter §3 van de Vreemdelingenwet. A fortiori geldt dit bijgevolg indien meerdere elementen ontbreken.

Terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St. nr. 101.624 van 7 december 2001)

Verzoekers kritiek omtrent de vaagheid van de notie "graad ernst van de ziekte" kan niet worden aangenomen. Hoewel het voor verzoeker zelf inderdaad moeilijk kan zijn om de graad van ernst van zijn aandoening te bepalen, laat de verwerende partij gelden dat van een geneesheer redelijkerwijs mag verwacht worden in staat te zijn duiding te geven omtrent de ernst van een aandoening, tenminste een gedetailleerde omschrijving te geven van verzoekers aandoening.

In het voorgelegde medisch getuigschrift werd zelfs geen begin van melding gedaan, waardoor de kritiek van verzoeker hol is. De verwerende partij laat gelden dat het feit dat men zelfs geen poging onderneemt de graad van de ernst weer te geven, geenszins getuigt van een zorgvuldig handelen vanwege de verzoeker.

Verzoekers tweede middel kan niet worden aangenomen."

3.2.3. Waar de verzoekende partij in het verzoekschrift beklemtoont dat de bestreden beslissing onvoldoende is gemotiveerd, volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel voor wat de aangevoerde schending van de formele motivering betreft.

In de mate dat de verzoekende partij de materiële motivering als geschonden aanhaalt omdat volgens haar de ziekte is omschreven als ook haar graad van ernst, herhaalt de Raad dat deze redenering niet kan gevolgd worden. Met verwijzing naar het eerste middel stelt de Raad samen met de verwerende partij vast dat de vermelding van de ziekte en haar ernst enkel omschreven zijn onder de "*historique médicale*", zoals correct omschreven in de nota van de verwerende partij. Uit de omschrijving van de ziekte in het medisch verleden van de verzoekende partij kan in casu niet afgeleid worden wat thans nog de graad van ernst is van de ziekte in het heden. Evenmin kan dit afgeleid worden uit de omschrijving van de noodzakelijke behandeling van de ziekte, nu deze enkel de medicatie vermeldt. Derhalve toont de verzoekende partij niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schraken.

Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat er een manifeste beoordelingsfout is gemaakt of dat de motiveringsplicht, hetzij artikel 9ter van de vreemdelingenwet is geschonden.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). De schending van het rechtszekerheidsbeginsel kan niet worden aanvaard, aangezien het rechtszekerheidsbeginsel inhoudt dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Uit de bespreking van de voorafgaande onderdelen blijkt geenszins dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet overeenkomstig de geldende bepalingen heeft gehandeld. Het rechtszekerheidsbeginsel is bijgevolg niet geschonden.

Ook de schending van het beginsel “patere legem quam ipse fecisti” kan om dezelfde reden niet worden aangenomen.

Het vertrouwensbeginsel, wat door de verzoekende partij wordt omschreven als zijnde de voorzienbaarheid van de normering, is één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan. Dit beginsel is echter niet absoluut. In zijn arrest Vermeulen (RvS 17 maart 1987, nr. 27.685) heeft de Raad van State beslist dat opdat de schending zou kunnen worden ingeroepen van het beginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk het bestuur het door hem opgewekte vertrouwen niet mag beschamen, aan drie voorwaarden moet voldaan zijn, namelijk een vergissing van het bestuur, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om die rechtsonderhorige dat voordeel te ontnemen. De verzoekende partij toont geen vergissing van het bestuur aan.

Wat de door de verzoekende partij aangehaalde grieven betreft die betrekking hebben op artikel 9ter van de vreemdelingenwet, blijkt uit de bestreden beslissing dat deze het ontvankelijkheidsonderzoek betreft, wat voorafgaat aan het onderzoek ten gronde, dat de ambtenaar-geneesheer toekomt. Uit de wettelijke bepalingen, geruggesteund door de hierboven geciteerde parlementaire voorbereidingen blijkt dit duidelijk. Overigens heeft artikel 9ter van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorzien dat “een” graad van ernst van de ziekte wordt vermeld en dient er ter gelegenheid van het ontvankelijkheidsonderzoek niet te worden nagegaan hoe ernstig de ziekte is. Dit laatste onderzoek komt ook de ambtenaar-geneesheer toe. Voorts kan de redenering van de verzoekende partij, die voorhoudt dat het in de psychiatrie moeilijk is een graad te bepalen, in casu niet gevolgd worden nu de arts wel in staat is gebleken te oordelen dat de ziekte van de verzoekende partij in het verleden “sévère” hetzij ernstig is geweest. Evenmin komt het de Raad toe de opportuniteit van de wet in vraag te stellen.

Voor het overige toont de verzoekende partij geen schending van de door haar aangehaalde bepalingen aan. Met verwijzing naar de bespreking van het eerste middel is het tweede middel ongegrond.

3.3.1. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, de artikelen 1 tot 5 van de wet van 29 juli 1991 en een manifeste beoordelingsfout.

Het middel luidt als volgt:

“EN CE QUE,

La décision querellée se fonde sur l'article 9ter § 1er alinéa 4 et § 3 3° de la loi du 15 décembre 1980 pour constater que la demande querellée doit être déclarée irrecevable ;

ALORS QUE,

Dans la phase d'examen du fond de la partie adverse doit analyser les éléments médicaux qui lui sont soumis, en position de déterminer si la maladie dont souffre la requérante est dans un état tel qu'elle entraîne un risque réel pour sa vie ou son intégrité physique ou un risque réel de traitement inhumain ou dégradant lorsqu'il n'existe aucun traitement adéquat dans son pays d'origine ou dans le pays où il séjourne ;

Qu'en l'espèce, il doit être rappelé que la maladie et son traitement ont été précisés dans le certificat médical querellé (voyez supra) ;

Que la mention du degré de la gravité de la maladie fait toutefois défaut;
 Que toutefois, il doit être rappelé que l'article 9ter § 1er alinéa 4 de la loi du 15 décembre 1980 dispose :
 « L'appréciation du risque visé à l'alinéa 1er, des possibilités de traitement, leur accessibilité dans son pays d'origine ou dans le pays où il séjourne et de la maladie, son degré de gravité et le traitement estimé nécessaire indiqués dans le certificat médical, est effectuée par un fonctionnaire médecin ou un médecin désigné par le ministre ou son délégué qui rend un avis à ce sujet. Ce médecin peut, s'il l'estime nécessaire, examiner l'étranger et demander l'avis complémentaire d'experts » ;
 Que « l'obligation de motivation formelle qui pèse sur l'autorité, si elle n'implique nullement la réfutation détaillée de tous les arguments avancés par la requérante, n'en comporte pas moins l'obligation d'informer cette dernière des raisons qui ont déterminé l'acte attaqué, ainsi que celle de répondre, fut-ce de façon implicite mais certaine, aux arguments essentiels de l'intéressé » (Arrêt CCE n° 43 529 du 20 mai 2010) ;
 Qu'en l'espèce, la motivation de la décision entreprise se borne à constater est motivée ainsi qu'il suit: « (...) Les requérants restent en défaut de communiquer dans le certificat médical un des renseignements requis au § 1er, alinéa 4. L'intention du législateur d'exiger la communication des trois informations est claire et l'article 9ter est opposable depuis le 10.01.2011; Dès lors la demande est irrecevable » ;
 Que cette motivation ne permet pas de comprendre en quoi cette carence doit mener au constat de l'irrecevabilité de la demande plutôt qu'à une appréciation critique dans le cadre de son bien-fondé.
 Qu'il a ainsi été jugé : « Dès lors que la partie requérante a déposé la preuve de son identité, indiqué l'adresse de sa résidence effective, et produit un certificat médical, ainsi que tout autre renseignement ou pièce utile concernant sa maladie dont elle dispose en date de l'introduction de la demande, le fonctionnaire médecin est seul habilité à porter une appréciation sur les éléments présentés, en ce compris le contenu du certificat médical, lesquels vont le conduire à constater l'existence ou l'absence d'un risque réel pour la vie ou l'intégrité physique du demandeur ou de traitement inhumain et dégradant. S'il estime les éléments déposés par le demandeur insuffisants pour lui permettre d'atteindre une telle conclusion, la loi lui ouvre la possibilité d'examiner le demandeur ainsi que de solliciter l'avis complémentaire d'experts. Par conséquent, il appartient au fonctionnaire médecin d'apprécier le caractère suffisant ou non des éléments portés à son attention » ; (Arrêt CCE n° 45 773 du 23 juin 2010) ;
 Qu'en effet, à travers l'obligation de mentionner le degré de gravité, la partie adverse demande au médecin qui rédige le certificat de se prononcer sur la recevabilité de la demande de séjour;
 Que le Conseil national de l'ordre des médecins lui-même estime qu'une fonction de médecin expert est ainsi assignée au médecin traitant par les questions concernant la gravité, les conséquences, les complications éventuelles, l'évolution et le pronostic d'une ou plusieurs affections (avis du 19 février 2011 du Conseil national des médecins, voyez en ce sens : <http://www.ordornedic.be/fr/avis/conseil/certificat-medical-type-en-matiere-de-regularisation-medicale-d-etrangers>);
 Qu'enfin, le degré de gravité ne peut être pas apprécié indépendamment de la maladie et de son traitement et doivent nécessairement être mises en lien avec la situation du pays d'origine ;
 Qu'en conséquence, l'acte querellé n'est pas suffisamment motivé au regard des exigences de l'article 9ter de la loi du 15 décembre 1980, en vertu duquel la partie adverse est tenue de justifier en quoi le fait de ne pas mentionner le degré de gravité de la maladie doit conduire à l'irrecevabilité de la demande plutôt qu'à une appréciation critique dans le cadre de son bien-fondé ;
 Qu'en rejetant d'emblée la demande au stade de la recevabilité pour les motifs repris ci-dessus, la partie adverse a fait une application erronée de l'article 9ter de la loi du 15 décembre 1980 ; “.

3.3.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“De verwerende partij stelt vast dat verzoeker in zijn derde middel ander-aa3 kritiek levert op de vermeende gebrekkige motivering van de bestreden beslissing, in zoverre deze de aanvraag onontvankelijk verklaart om de reden dat geen van de vereiste elementen is vermeld.
 Om niet nodeloos in herhaling te vallen, kan de verwerende partij er zich toe beperken te verwijzen naar de uiteenzetting onder het tweede middel, alwaar uitgebreid werd ingegaan op dit argument van verzoeker.
 De verwerende partij benadrukt dat het medisch getuigschrift volstrekt geen melding maakte van de door art. 9ter, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet vereiste vermeldingen, waardoor de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid terecht oordeelde tot onontvankelijkheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.
 Terwijl er ook geen sprake is van een “manifeste beoordelingsfout”. Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

De verwerende partij is de mening toegedaan dat ook verzoekers derde en laatste middel niet kan worden aangenomen.”

3.3.3. Wat de betekenis van voormelde bepalingen betreft, volstaat het te verwijzen naar de vorige middelen, te meer de verzoekende partij herhaalt dat de ziekte en de behandeling vermeld staan in het standaardformulier en zich beperkt tot het opsommen van theoretische beschouwingen over de door haar aangehaalde bepalingen en te stellen dat de motivering niet afdoend is. De Raad herhaalt dat uit het verzoekschrift blijkt dat het normdoel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

Voorts dient de Raad op te merken dat de verzoekende partij tevergeefs verwijst naar het arrest 45 773 van 23 juni 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nu zij niet aantoonst dat zij zich in een gelijkaardige situatie bevindt en bovendien de wetgeving inmiddels is gewijzigd. Voorts herhaalt de Raad dat de verwerende partij in het kader van het ontvankelijkheidsonderzoek zich niet uitspreekt over de ernst van de ziekte maar enkel dient na te gaan of er een vermelding van de graad van de ernst terug te vinden is in het medisch standaardformulier, wat in casu niet het geval is. In het ontvankelijkheidsonderzoek wordt geen appreciatie van de ernst van de ziekte gedaan zodat de verzoekende partij tevergeefs klaagt over het gegeven dat dit onderzoek niet door een arts wordt verricht. Voorts vermag het advies van de raad van de nationale Orde der Geneesheren de wettelijke bepalingen niet te wijzigen.

Voor het overige voert de verzoekende partij geen nieuwe grieven aan. Het volstaat te verwijzen naar hetgeen voorafgaat.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN